

Влада Урошевић

ЧЕТИРИ ЖИВОТИЊЕ

ЗМИЈА

Излази из мрака и ка сунцу гмиже.
Црни јој кристал у срцу светлуцање ствара.
Пролећног цвећа дочек јој све је ближе:
Хранљиво је и отровно клупко њена шара.

У колут свијена понавља узвишена кружења.
Она је карика што на звездана туче врата.
Светлу тајну у скривеним кретњама чува:
Уједињује свет кад свој реп угризом хвата.

Змија је небеска, иако везана за стење.
У њу увек уперен сунчев је прст.
Она је светла, иако је тамно створење:
На крају увек распињу је на крст.

ЛАВ

У сумпорној пари његова је грива;
Њушка у огњу као сунчев пламен.
У мрачним шпиљама месечину скрива,
Избечену и згрчену усред те таме.

Жут се шета низ пределе од троске.
Месечина испари, сунце се скамени.
Земља и небо остају без осе,
А његово се жутило у зеленило промени.

Зелени лав у црвеног лава се мења.
Црвени ће се лав у змаја прометнути.
Змај се успиње и сред летења
достиге тајну о којој се ћути.

ДОЗИВИ

ДАЖДЕВЊАК

Киша га црног рађа, са седам жутих флека.
Са облака пао, он иде ка води.
Мамцима својим привлачи га земља.
Али тек у ватри може да се плоди.

Његова га судба не води ка лету.
Не жури; крв у њему спор проток има.
У његовој беспомоћности постоји нешто свето.
Пре него што се покрене размишља вековима.

Његовом црнилу мрак је врста збега.
Рањивији је и нежнији док сивља бива ноћ.
Дан као прстен-огњиште гори око њега.
У ватри су му спас и преживљавања моћ.

ЗМАЈ

Жели да се одвоји од земље; увија се
као црв кроз огњиште и жар што гори.
Сам са собом води безмилосну битку:
његова кожа постаје крпа што вијори.

Напреже се, мучи, криче, маше
репом, планине гребе.
Устаје, пада у велове прашне
Које сам диже; сам крила порађа из себе.

Најзад: више није гмаз, бедан и створен за тло –
Крвава се крила у висине шире.
Мрзе га они што земља им је дом.
Величају га девице које прождире.

*(С македонској ирревела **Валенџина Бакџијаревић**;
редакџура ирревода **Дејан Алексић**)*